

Můj deník

22.2.2021

Můj milý deníčku, ráda bych ti řekla, co teď poslední dny prožívám. Každý den přicházím ze školy zničena, unavena, jen se blížím k baráku, slyším jak se naši hádají. Vytáhnu si klíče z batohu a pomalu otevírám dveře, mám strach, buší mě srdce a je mi do pláče. Zavírám dveře a první co uduším jsou poházené židle po zemi. Mamince teče krev z nosu a kolem lůžku má obtisklé ruce. Jdu do svého pokojíčku, slyším ještě větší křik, hádání, už to nezvládám, lehnu si na postel a zapnu si hudbu. Jen se otočím a táta vlekl do pokoje. Vyhrožuje mi, jestli někde něco řeknu, tak dopadnu ještě hůř jak maminka. Musela jsem mlčet. Odešel a praškl dveřmi. Slyším jak maminka brečí a říká, že se to už nestane. Každým dnem, se to zhoršovalo víc a víc. Nemuzu nic říct ani pát slova, jinak bych to schytala. Nejím, nepiju, jsem sevřena samou sobou. Ve škole se mi nedaří, propadám ze dvou předmětů. Všedno se děje stále dohola a situace se zhoršuje. V pátek přijdu domů ze školy, nikdo nikde. Volám, ale žádná odpověď. Probouzí se ve mně velký pocit strachu. Popojdu do kuchyně a maminka leží na zemi od úrve, rozbité nádobí, poházené židle, polštáře... Rychle chci zavolat pomoc, ale za mými zády se vynoří táta a srazil mě k zemi. Vzal co se mu hodilo do ruk a uhodil mě tím přes tvář. Druhý den se probouzím v nemocnici, nevím co se děje. Sestřička ke mně přichází a vysvětluje co se stalo. Řekli mi, že maminka vyhrvácela a nedobrázali ji zachránit život. Tatinka zavřel na 20 let do vězení. Já, dvanáctiletá dívka, která teď žije v dětském domově a chodí k psychologovi.